

השועל העروم

פינלנד

על האובדן. השועל תפס את הגוזל וברח משם מרוצה והעורבן התנחם בכר שהציל את יתר המשפחה. אך כמה גדולה הייתה ההפתעה כשהעברור ימים אחדים ראה את השועל יושבשוב תחת העץ שלו.

"על מה אתה מסתכל?" שאל העורבן שוב בקול רועד.

"על העץ זהה. חשבתי כמה שהוא יתאים לעשות ממנו את נعلي השLEG שלו" ענה השועל כילו לא דבר עם העורבן קודם.

"הו יידי, יידי טוב, אל תעשה זאת. הרי הבטחת שתעשה את נعلي השLEG שלך מעץ אחר".

"אכן, כר אמרתך" ענה השועל "אבל עברתי את כל העיר ולא מצאתי עץ כל כר מתאים כמו העץ הזה. אני מאד מצטער אבל אין זו אשמה. הדבר היחיד שאוכל לעשות זה ליותר על הנעלים שלי בכלל, אם תזורך לי אחד הצעיריים שלך כתמורה לך". והעורבן המסקן לא ראה ברירה אחרת זרק לו עוד גוזל אחד. הוא ישב בקן, מתאבל ומס肯 ושונה לגמר מיציפור השמחה ומלאת מרץ שהיא עד כה.

עורב שעבר ליד הקן שלו שם לב לכך ושאל "מה קרה? נדמה לי שחסרים שני גוזלים בקן שלך?"

יום אחד השועל עשה סיבוב בעיר, ועż גבוה ראה קן עורבניים בענפים עליוניים. השועל אהב במיוחד את העורבניים הצעיריים והתחליל לתכנן איך להציג אחד מהם לארכות בוקר. בסוף הוא החליט שמצא תחבולת הטובה, התישב ליד העץ והתחילה התבונן בו.

"על מה אתה מביט, מיכאל?" שאל העורבן שישב על הענף מעליו.

"אני מסתכל על האילן הזה. חשבתי שאכרות אותו. הוא מתאים מאד כדי לעשות מהעץ זוג נعلي shLEG לךarat החורף".

אך העורבן צריך בקול רם וקרא "הו, לא מהעץ הזה, מיכאל. أنا, אני בניתי כאן את הקן שלי והקטנים שלי עוד לא יודעים לעוף!"

"לא יהיה פשוט למצוא עץ כל כר מתאים לנעלים שלי" אמר השועל "אבל אעשה לך טובה, ואם תיתן לי את אחד הגוזלים שלך, אוויתך לך".

העורבן לא ידע מה לעשות ובסוף זרק לשועל את אחד העורבניים הקטנים, למרות שהATABן מאד

לשונו מהפה כדי להדמות יותר למת. העורב שהוא רעב מאד התקרב ורצה לדקור בבשרו של השועל ואז זה קפץ על רגלו ותפס אותו בכף.

העורב הבין שאין טעם להלחם בטורף ורק אמר "אחיכי, אם אתה באמת רוצה לאכול אותה עשה זאת כהלהה. זרוק אותה שם מהצוק. נצוטי יתפזרו סביב וכולם ידעו שגבורת עלי ושחכמתך גדולה מזו שלי".

הרעיון מצא חן בעיני השועל. הוא הרי כעס על העורב שמנע ממנו גוזלי עורבן נוספים וعصיו רצה להוכיח לכולם את חכמו. הוא הביא את העורב לצוק וזרק אותו ובעצמו רץ מהר למיטה כדי לתפוס אותו שם. רק שהעורב פרס את כנפיו ועף מעליו תוך קריאה "הִ שׁוּל, אַתָּה אֹלֵי יְדֻעָה אֵיךְ לְתַפּוֹס,"

אר איןך ידוע איך להחזיק את הקורבן!"

השועל מביש רץ חזרה לעיר. הוא לא ידע מה יוכל היום כי בטוח היה שהעורב יזהיר לפניו את כל חיות העיר.

"נתתי אותם לשועל" ענה העורבן בקול רועד "כי הוא רצה לכרכות את העץ, שעליו בניתי את הקן, כדי לעשות ממנו את נعلي השLEG שלו."

"טיפש שכמוהך" קרא העורב "הוא רצה רק להפחיד אותך. הרי אין לו גרזן או מסור או סכין. רק תהשוב שהקרבת שניים מגוזליך לשוו.izia Tipsh ha'yita" והעורב עף משם, כשהוא משאיר את העורבן מלא בושה וצער.

למחרת בא שוב השועל למקום הרגיל שלו תחת העץ, וחשב שగוזל עורבניים יתאים לו מאוד לאורחות הבוקר. אך הפעם הוא ראה שם עורבן עם ראש מורם וקול החלטי "שׁוּל יְדִידִי, אַנְּיִ מְצַיעֵךְ לְרַשְׁתַּחֲזֹר הַבַּיִתָּה מִהָּר כָּל שְׁטוֹכָל. אַינְּ צָרֶךְ לְהַפְּחִיד אֶתְּנִי. אַינְּרַ יְכֹל לְכַרְחֹת אֶתְּנִי כִּי אַינְּ לְרַכְלֵי כִּי לְעַשְׂתֵּז אֶתְּנִי".

"מי הסביר לך את הדבר?" שאל השועל מופתע.
"העורב שביקר אצלך כאן אתמול" ענה העורבן.
"העורב?" אמר השועל "שיםמר לפני הנבל הזה כי אתונכם בו".

מי יכול השועל שהיה ערום מאד לא רצה להמשיך בשיחה אלא הילך ממש ונסكب בשבייל, כאילו מת. הוא ראה איך תוך זמן קצר הופיע העורב והתקרב אליו במעוף. השועל שכב בשקט ורק הוציא את